

INGEZONDEN.

HET VERBRANDE KIND.

In het *Ned. Tijdschr. voor Geneeskunde* las ik op bldz. 2366 de mededeeling van PINKHOF, dat de arts, die *bij ongeluk* een asphyctisch kind brandwonden had berokkend, is vrijgesproken. Toch staat dit „bij ongeluk” nog niet geheel vast; immers „het iemand bij ongeluk iets berokkenen sluit altijd nog eenige schuld of onvoorzichtigheid in zich. Juist dit laatste is echter m.i. in het onderhavige geval niet geheel bewezen, althans niet door de omstandigheden, die in het courantenbericht zijn genoemd, terwijl andere feiten mij niet bekend zijn, zelfs niet de naam van den betrokken arts.

Het is echter aan iederen arts, die practische ervaring heeft van physische therapie, bekend, dat sommige personen sneller met brandwonden of brandblaarvorming op de werking van heet water, heete lucht of stoom reageeren dan anderen. Zoo ziet men soms bij patiënten, die aan degeneratieve neuritis lijden, reeds brandblaarvorming ontstaan bij werking van watertemperaturen van 40—41° C. Aangezien nu de geboorte op zich zelf voor de meeste kinderen reeds een trauma is, is het hier in dit geval *niet* uitgesloten, dat, omdat dit trauma, blijkens het asphyctisch zijn van het kind, blijkbaar vrij sterk heeft gewerkt, dit kind abnormaal op de temperatuur van het gebruikte water, die toch zoo heel bijzonder hoog niet kan geweest zijn (immers de arts heeft deze, volgens de berichten, door het indompelen van den arm gecontroleerd), kan gereageerd hebben.

Om deze mogelijkheid uit te sluiten, ware een nauwkeurig, uitgebreid c.q. microscopisch onderzoek van de organen van het zenuwstelsel noodig geweest. Daardoor had wellicht kunnen worden uitgemaakt, of er werkelijk bij dit kind een organische afwijking bestaan heeft, die een voorbeschikking gaf tot het ontstaan van brandblaren, waarmede tegelijkertijd de vraag van al of geen schuld of onvoorzichtigheid uitgemaakt was, terwijl bovendien de door PINKHOF medegedeelde omstandigheden bij de bevalling (*Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* 9 Mei 11.) toch ook stellig niet van belang ontbloomt zijn.

Ginneken, 24 Mei 1925.

J. C. MOM.

Gaarne wilde ik hieraan een enkele opmerking toevoegen. Ik zou niet willen worden aangezien voor iemand, die straf-immuniteit voor ons gilde verlangt. Maar zou hier zijn gestraft, dan zouden wij ons veiligheidshalve dikwijls moeten beperken tot onvoldoende hulp. In het *Leerboek der gerechtelijke geneeskunde* van ROLL lezen wij, dat temperaturen van 35°—50° in het algemeen slechts aanleiding geven tot verbranding in den eersten graad. In ons geval was er dus een abnormale reactie, want de ook mij onbekende collega zal wel geen salamander zijn, die water boven de 50° als lauw waarneemt. Wil men kwade kansen vermijden, dan zou men een temperatuur moeten kiezen, die niet als huidprikkel werkt. Voor deze noodzakelijkheid heeft de Haagsche rechtbank ons behoed. WERTHEIM SALOMONSON zag eens doodelijke vergiftiging door 0.3 gr. sulfas chinini. Het zou er leelijk uitzien, als wij nu voorzichtigheidshalve maar beneden deze gift moesten blijven.

H. PINKHOF.

DE WENKEN TER VOORKOMING EN BESTRIJDING VAN ROODVONK.

Slechts een enkel woord naar aanleiding van het ingezonden artikel van VAN DER HOEVE (bldz. 2464). Gaarne neem ik nota er van, dat het artikel in de *Vox Medicorum* en het verslag der afdeling Amersfoort door hem niet geïnspireerd zijn. Mijn veronderstelling, die, naar ik meende, voor de hand lag, blijkt dus onjuist te zijn, waarvoor ik, indien het noodig mocht zijn, mijn verontschuldiging aanbied.

Ik meen hiermede te kunnen volstaan, omdat ik niet inzie, welk nut het kan opleveren, om voort te gaan naast elkander heen te praten.

's-Gravenhage, 31 Mei 1925.

J. TH. TERBURGH.